

Sygn. akt VIII C 443/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 5 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa K. L.

przeciwko J. Ś.

o zapłatę

zasądza od pozwanej J. Ś. na rzecz powoda K. L. kwotę 1.200 zł. (jeden tysiąc dwieście złotych) oraz kwotę 30 zł. (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 443/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 grudnia 2016 r. powód K. L. wniósł o zapłatę przez J. Ś. kwoty 1.200 zł., jak również o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 30 sierpnia 2016 r. kupił od pozwanej poduszkę masującą M. T. za kwotę 1.600 zł. Tego dnia przed zakupem pracownik pozwanej, M. Ś. zaprezentowała powodowi działanie poduszki masującej. K. L. otrzymał poduszkę masującą, która była mu wcześniej prezentowana. Następnego dnia powód doszedł do wniosku, że podjął złą decyzję o kupnie poduszki masującej, dlatego telefonicznie powiadomił pozwaną o odstąpieniu od umowy. W dniu 13 września 2016 r. powód za pośrednictwem Poczty Polskiej nadał paczkę, która zawierała pismo o odstąpieniu umowy kupna oraz poduszkę masującą. Pozwana nie odebrała paczki, również powód odmówił jej odebrania, w konsekwencji paczka znalazła się w Urzędzie Pocztowym w K.. W związku z tym, że J. Ś. zmieniła siedzibę prowadzenia działalności gospodarczej, powód zwrócił się z prośbą o interwencję do Miejskiego Rzecznika Konsumentów w S.. Rzecznik przekazał pozwanej informację o tym, gdzie znajduje się paczka, a w dniu 17 listopada 2016 r. poinformował powoda, że według pozwanej poduszka masująca była używana. W dniu 16 listopada 2016 r. K. L. otrzymał od pozwanej pismo z wezwaniem do zapłaty na jej rzecz kwoty 1.200 zł. tytułem odszkodowania za zmniejszenie wartości towaru pod rygorem potrącenia z uiszczonej przez powoda ceny zakupu poduszki masującej. W dniu 13 grudnia 2016 r. K. L. otrzymał od pozwanej kwotę 400 zł. przekazem pocztowym.

(pozew k. 2 - 3)

Nakazem zapłaty z dnia 10 stycznia 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.200 zł. oraz kwotę 30 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty k. 22)

Powyższy nakaz zapłaty pozwana zaskarżyła w całości wnosząc o oddalenie powództwa. J. Ś. podniosła zarzut potrącenia przysługującej jej z tytułu odszkodowania za przekroczenie granic prawidłowego zapoznania się z towarem i zmniejszeniem jego wartości wierzytelności w kwocie 1.200 zł. z wierzytelnością dochodzoną przez powoda, a także o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu strona pozwana zaprzeczyła, aby K. L. otrzymał poduszkę masującą,

która była wcześniej przedmiotem prezentacji. Fakt nieodebrania nadanej przez powoda przesyłki pocztowej pozwana wyjaśniła zmianą siedziby prowadzonej działalności gospodarczej. J. Ś. wskazała, że przysługująca jej wierzytelność wynika z art. 34 ust. 4 ustawy prawach konsumenta. Natomiast art. 32 ust. 3 wskazanej ustawy przyznał przedsiębiorcy uprawnienie do wstrzymania się ze zwrotem uzyskanej od konsumenta płatności. W związku z tym, że pozwana zwróciła powodowi kwotę 400 zł., a przede wszystkim przysługuje jej wierzytelność z tytułu odszkodowania, na skutek potrącenia wierzytelność dochodzona pozwem uległa umorzeniu w całości.

(sprzeciw k. 29- 32)

Na rozprawie w dniu 28 września 2017 r. powód poparł powództwo, a pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniosła o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy k. 55- 62)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ś. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...).

(bezsporne: dane z wpisu w rejestrze REGON k. 20)

W dniu 30 sierpnia 2016 r. pracownik pozwanej, M. Ś. zaprezentowała w domu K. L., w M. 115, działanie poduszki masującej M. T.. Po prezentacji K. L. zdecydował się na zakup poduszki masującej M. T. za kwotę 1.600 zł. K. L. otrzymał poduszkę masującą, która była mu wcześniej prezentowana.

(zeznania powoda k. 62 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 60, umowa sprzedaży k. 5)

Następnego dnia powód doszedł do wniosku, że podjął złą decyzję o kupnie poduszki masującej, dlatego telefonicznie powiadomił pozwaną o odstąpieniu od umowy. W dniu 13 września 2016 r. powód za pośrednictwem Poczty Polskiej nadał paczkę, która zawierała pismo o odstąpieniu umowy kupna oraz poduszkę masującą.

(zeznania powoda zeznania powoda k. 62 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 60, pismo o odstąpieniu k. 6, dowód nadania paczki k. 7)

Pozwana nie odebrała paczki, również powód odmówił jej odebrania, w konsekwencji paczka znalazła się w Urzędzie Pocztowym w K..

(pismo Poczty Polskiej k. 8)

Powód zwrócił się z prośbą o interwencję do Miejskiego Rzecznika Konsumentów w S..

(zeznania powoda k. 62 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 62)

Pismem z dnia 8 listopada 2016 r. J. Ś. zwróciła się do powoda z prośbą o odesłanie poduszki masującej oraz wskazanie rachunku bankowego.

(pismo pozwanej k. 14)

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 15 listopada 2016 r. K. L. zawiadomił pozwaną, że z uwagi na nieodebranie przez nią przesyłki, paczka znajduje się w Urzędzie Pocztowym w K.. Powód wskazał również numer rachunku bankowego.

(pismo powoda k. 15, dowód nadania k. 15 a)

Pismem z dnia 16 listopada 2016 r. pozwana wezwała K. L. do zapłaty na jej rzecz kwoty 1.200 zł. tytułem odszkodowania za przekroczenie granic prawidłowego zapoznania się z towarem oraz zmniejszenia wartości towaru,

pod rygorem potrącenia z uiszczonej przez powoda ceny zakupu poduszki masującej. Według pozwanej zmniejszenie wartości towaru spowodowane było odesłaniem produktu M. T. bez oryginalnego opakowania oraz ze śladami użytkowania.

(ostateczne wezwanie do zapłaty k. 17)

W dniu 13 grudnia 2016 r. K. L. otrzymał od pozwanej kwotę 400 zł. przekazem pocztowym.

(zeznania powoda k. 61 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami z k. 62, przekaz pocztowy k. 18)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także na podstawie zeznań powoda. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom M. Ś. we fragmencie, w którym świadek podała, że przekazała powodowi nową poduszkę masującą zapakowaną w folię oraz tekturowe pudełko. W powyższym zakresie relacja świadka jest sprzeczna z zeznaniami powoda, który wyraźnie stwierdził, że otrzymał poduszkę masującą, która była mu wcześniej prezentowana, bez żadnego opakowania. Jako niewiarygodne Sąd ocenił także zeznania R. Ś. w części, w której świadek zeznał, że zwrócona przez powoda poduszka nosiła ślady użytkowania. Również i w tym przypadku relacja świadka jest sprzeczna z zeznaniami K. L., który podał, że zwrócony przez niego towar nie był uszkodzony. Należy zauważyć, że M. Ś. pracuje w przedsiębiorstwie pozwanej, z kolei R. Ś. pomaga pozwanej w prowadzeniu jej przedsiębiorstwa. Dodatkowo R. Ś. jest mężem pozwanej. Zatem zarówno M. Ś., jak i R. Ś. mieli powody, aby zeznawać na korzyść strony pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie K. L. wniósł o zasądzenie od J. Ś. kwoty 1.200 zł. tytułem zwrotu części ceny zakupu poduszki masującej M. T. w związku z odstąpieniem od umowy kupna sprzedaży zawartej w dniu 30 sierpnia 2016 r. Powód zapłacił na rzecz pozwanej kwotę 1.600 zł. tytułem ceny zakupu, jednak pozwana zwróciła kwotę 400 zł., dlatego też powód dochodził pozostałej części przekazanej kwoty. Stan faktyczny częściowo nie był sporny pomiędzy stronami, poza tym został udokumentowany licznymi pismami, przekazywanymi sobie przez obie strony. Spór dotyczył tego, czy K. L. otrzymał nową, zapakowaną poduszkę masującą, czy też był to przedmiot wcześniej mu prezentowany, a przede wszystkim, czy odesłany przez powoda przedmiot nosił ślady użytkowania w stopniu większym niż to wynikało z konieczności zapoznania się z jego działaniem.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, bowiem przepisy tej ustawy określają prawa przysługujące konsumentowi, w szczególności obowiązki przedsiębiorcy zawierającego umowę z konsumentem oraz zasady i tryb zawierania z konsumentem umowy na odległość i poza lokalem przedsiębiorstwa.

Zgodnie z art. 2 pkt. 1 a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, zwanej dalej ustawą, umowa zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa, to umowa z konsumentem zawarta przy jednoczesnej fizycznej obecności stron w miejscu, które nie jest lokalem przedsiębiorstwa danego przedsiębiorcy. Zatem nie ulega wątpliwości, że zawartą przez K. L. w jego domu w M. w dniu 30 sierpnia 2016 r. umowę kupna, należy traktować jako umowę zawartą poza lokalem przedsiębiorstwa pozwanej. Skoro tak to K. L. przysługiwało uprawnienie do odstąpienia od umowy, gdyż w myśl art. 27 powołanej ustawy konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny i bez ponoszenia kosztów, z wyjątkiem kosztów określonych w art. 33, art. 34 ust. 2 i art. 35. Z kolei w myśl art. 30 ust. 2 ustawy do zachowania terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Wobec tego K. L. wysyłając za pośrednictwem Poczty Polskiej w dniu 13 września 2016 r. paczkę zawierającą oświadczenie o odstąpieniu od umowy, zachował 14 dniowy termin. Co istotne strona pozwana nie kwestionowała, że K. L. złożył w ustawowym terminie oświadczenie o odstąpieniu od umowy kupna poduszki masującej, w związku z czym przysługiwało powodowi roszczenie o zwrot uiszczonej ceny w wysokości 1.600 zł. Natomiast J. Ś. podniosła

zarzut potrącenia przysługującej jej z tytułu odszkodowania za przekroczenie granic prawidłowego zapoznania się z towarem i zmniejszeniem jego wartości wierzytelności w kwocie 1.200 zł. z wierzytelnością dochodzoną przez powoda. Jako podstawę swojego roszczenia pozwana wskazała art. 34 ust. 4 ustawy o prawach konsumenta.

Dla przypomnienia instytucja potrącenia uregulowana jest w art. 498 – 505 k.c. Podstawowy w tym zakresie przepis art. 498 § 1 k.c. stanowi, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Powyższe rozwiązanie bez wątpienia wychodzi naprzeciw oczekiwaniom praktycznym i zdecydowanie ułatwia i upraszcza obrót prawny. Dzięki potrąceniu możliwym staje się regulowanie zobowiązań, a samo potrącenie w istocie rzeczy jest traktowane jako surogat świadczenia, za pomocą którego dłużnik płaci swój dług i zwalnia się z zobowiązania. Zamiast bowiem doprowadzać do tego, że jedna ze stron będzie świadczyć na rzecz drugiej i jednocześnie od niej oczekiwać tego samego, efektywniejszym i niejednokrotnie bezpieczniejszym środkiem będzie umorzenie świadczenia wyższego o świadczenie niższe. Dopuszczalność potrącenia, wywierającego doniosłe skutki w sferze prawnej drugiej strony, musi się łączyć ze szczegółowym określeniem jego przesłanek, uwzględniających uzasadnione interesy także drugiej strony oraz osób trzecich. Wprawdzie zarzut potrącenia nie jest formą dochodzenia roszczeń, lecz środkiem obrony strony pozwanej, to jednak każdorazowo trzeba rozważyć, czy dokonane potrącenie jest skuteczne, tj. czy przedstawiona do potrącenia wierzytelność istnieje w zgłoszonym rozmiarze i zachodzą inne niezbędne przesłanki z art. 498 § 1 k.c., warunkujące potrącenie.

Jak już była mowa powyżej jako podstawę prawną przysługującej jej wierzytelności, strona pozwana wskazała art. 34 ust. 4 ustawy o prawach konsumenta, zgodnie z którym konsument ponosi odpowiedzialność za zmniejszenie wartości rzeczy będące wynikiem korzystania z niej w sposób wykraczający poza konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i funkcjonowania rzeczy, chyba że przedsiębiorca nie poinformował konsumenta o prawie odstąpienia od umowy zgodnie z wymaganiami art. 12 ust.1 pkt 9. Abstrahując od twierdzeń K. L., że odesłana przez niego poduszka masująca nie nosiła żadnych śladów użytkowania, Sąd doszedł do konstatacji, iż J. S. nie udowodniła swojego roszczenia służącego przeciwko powodowi co do wysokości. Strona pozwana nie przeprowadziła żadnego dowodu na okoliczność wysokości przysługującego jej odszkodowania. Jedynie świadek R. Ś. na pytanie Sądu wyjaśnił, że kwota 1.200 zł. przyjęta przez stronę pozwaną z tytułu odszkodowania przysługującego na podstawie art. 34 ust. 4 ustawy o prawach konsumenta wynika z tego, że używane poduszki masujące M. T. są sprzedawane za kwotę 400 zł. W ocenie Sądu powyższe stwierdzenie świadka nie jest w żaden sposób przydatne do ustalenia wysokości przysługującego pozwanej odszkodowania.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to pozwana winna udowodnić, że przysługuje jej wierzytelność zgłoszona do potrącenia we wskazanej wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Stwierdzenie, że zgłoszona przez stronę pozwaną wierzytelność do potrącenia, nie została udowodniona co do jej wysokości, stanowi samodzielną podstawę do uwzględnienia powództwa w całości. Poza tym w ocenie Sądu J. Ś. nie udowodniła również, że przysługuje jej w ogóle roszczenie o odszkodowanie oparte na podstawie art. 34 ust. 4 ustawy o prawach konsumenta. K. L. zeznał, że zwrócił pozwanej nieużywaną poduszkę masującą, bez żadnych śladów uszkodzeń. Natomiast przedstawione przez stronę pozwaną dowody przeczące w tym zakresie twierdzeniom powoda, Sąd uznał z przyczyn wskazanych powyżej, za niewiarygodne.

Z powyższych przyczyn Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej, że w związku z tym, że pozwana zwróciła powodowi kwotę 400 zł. oraz przysługuje jej wierzytelność z tytułu odszkodowania, na skutek potrącenia wierzytelność dochodzona pozwem uległa umorzeniu w całości. Dlatego też Sąd zasądził od J. Ś. kwotę 1.200 zł tytułem części uiszczonej ceny zakupu poduszki masującej, uznając iż żądanie powoda jest uzasadnione.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda całości kosztów procesu. Na koszty te złożyło się 30 zł. tytułem opłaty od pozwu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.